

blive taget Afskrift af Erklæringen, da kan jeg ikke indrømme Rigtigheden heraf. Jeg veed ikke, hvad der skulde ligge til Grund for, at man ikke ligesaa vel skriftlig som mundtlig, Ansigt til Ansigt, reent ud kunde sige sin Mening. Jeg veed nok, at der har været og maaskee endnu kan findes Embedsmænd, der af Had eller andre Bevæggrunde have søgt at gjøre det tvivlsomt, der var aldeles klart, med Hensyn til Ansøgninger og Klager. Jeg er selv et levende Exempel derpaa, men jeg vil ikke trætte Thinget dermed, uden at det skulde komme dertil, at den høitærede Minister skulde erklære sig imod Lovforslaget. Det er Ting, der ere påsferede for 37 Aar siden, og Erklæringen ligger nu blandt andre støvede Sager paa Cancelliloftet og jeg vil sige med Latineren: „Manden er død og de mortuis nil nisi bene“; men jeg vil som salig Heiberg ikke forveyle „bene“ med „bonum“. Jeg vil ikke Andet end tale vel, og naar man taler Sandhed, taler man vel, og skjøndt denne Omstændighed, som jeg her ikke videre skal berøre, har virket skadelig paa hele min Røvsstilling, tør jeg ikke tale Andet end vel om Manden. Jeg skjønner ikke, at der kan være nogen Betænkelighed for Regjeringen ved at gaae ind paa et Lovforslag, der er saa berettiget som det, der er kommet til os fra det andet Thing. Jeg vilde ønske, at der var blevet ubeladt: „at det skulde beroe paa vedkommende Minister, paa hvilken Maade Afskriften skal tages“; thi det er til at forlænge og vanskeliggjøre en Sag, som mangen Gang hæfter, og det er desuden, saa at sige, blot en Formag. Naar man er berettiget dertil, synes mig, at det er ganske simpelt, at man gaaer hen og forlanger, ligesom naar man vil have en Panteattest, mod Betaling en Udskrift af Embedsmændens Protokol. Det er, som sagt, for Embedsmænd, som for Private Noget, man maa stræbe efter, at det, hvad man foretager sig, ligger aabent og klart, saa at man

kan sige: vær saa god, her kunne I see, her ligger det — Statshemmeligheder maa man gjemme, men hvad der angaaer Undersaatter, bør ligge aabent. — Det er min Mening og jeg kjender intet Tilfælde, og jeg troer Ingen vil kunne fremsføre et eneste Tilfælde, hvori det kunde være skadeligt for Staten eller Regjeringen, at Erklæringer blive offentliggjorte.

Thalbitzer: For Diebliffet troer jeg ikke at kunne stemme for det foreliggende Endringsforslag. Dog vil jeg oppebie Discussionens Gang; det, der vil bestemme min Stemmegivning, vil være, om den høitærede Minister skulde udtale sig mere velvillig om Lovforslaget, naar der blev vedtaget noget Endringsforslag, og da det virkelig er en Forbedring, vil jeg ogsaa gjerne gaae ind paa det. Jeg troer ikke, at denne lille Lov, som har modtaget Forandringer næsten hver Gang, den har været for, nu trænger til flere Forandringer. Jeg skal tillade mig at sige et Par Ord om, hvorfor jeg holder bestandig paa denne Sag. Jeg kan sige, at jeg staar paa samme Standpunkt, som den meget ærede første Landstingsmand for første Kreds (Andræ) udtalte, at han stod paa i denne Sag; men jeg gaaer i modsat Retning. Jeg har nemlig ligesaa ofte, denne Sag har været for, stemt for den, talt for den og anbefalet den.

R e t t e l s e .

Nr. 71, Sp. 1073, lin. 16 f. n.: „Mening“ læs: „Menighed“